

Nỗi Buồn
Người Con Gái Afghanistan

Ôi người con gái Afghanistan!
Chiều nay em về đâu sao bỗng đứng chọn lựa
Kìa xa xa đường quê hương khói lửa
Hoàng hôn buồn trốn ngụ trong mắt em

Đừng vội vàng về lại màn đêm
Có tiếng khóc trong rừng thu ngập lá
Linh hồn ma hay lời than của gió
Cứ xạc xạc làm kinh động hồn nhiên em
Mười ngón tay trở trát cứ run lên
Con chim đừng lạng cạm kinh hoàng không tiếng hót
Vách núi bỗng xanh xao, thác đá tuôn tràn từ vết cắt
Rơi vào lòng đất quê hương, rung động cả địa cầu!
Từ nay tên em sẽ quên mua
Cả thế giới ngược nhìn một lần, rồi sẽ không bao giờ nữa
Linh hồn tổ tiên em kêu hùng uy nghi mấy thuở
Nay sụp đổ dưới bàn tay quyền lực Taliban
Tượng Phật Đà sừng sững mười mấy trăm năm
Tặng phẩm dành cho đời và đạo
Một giọt máu hận thù của hung thần cuồng bạo
tan úa một vùng trời, lan thắm cả tinh cầu xanh
Chà nát ngôi tôn thờ em và hủy diệt kỳ tích tổ tiên
Xúc phạm tôn giáo và khinh thường ánh mắt nhìn thế giới
Buồn lắm phải không em? Còn mong gì tình yêu trong thâm với
Chẳng lẽ em sẽ mãi làm con ruà mù trong góc bếp tàn tro!

Ai gieo kiếp đọa đày, em hỏi, ai người xót thương cho
Afghanistan, em tôi, mỗi mòn đưa tay chờ đồng loại!

